

Cornelia Georgescu

SPERANȚA DINOZAUROLOR

Cornelia Georgescu

Speranța dinozaurilor

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GEORGESCU, CORNELIA

Speranța dinozaurilor / Cornelia Georgescu. - Malu Mare :
Editura Cristian Plusart, 2026
ISBN 978-630-6803-11-8

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea copertei:
Grafica copertei: Cristian PlusArt cu suport AI

Editura Cristian PlusArt,
str. Gutuilor nr. 3,
207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA
Facebook: Cristian Plusart
e-mail: contact@cristianplusart.ro
tel.: +40.732.74051

În urmă cu 65 de milioane de ani, odată cu sfârșitul Cretacicului, s-a încheiat și dominația celor mai mari creaturi care au trăit vreodată pe suprafața albastră a Terrei, dinozaurii.

Nici până în prezent nu s-a deslușit misterul extincției dinozaurilor. Se fac în continuare numeroase presupuneri referitoare la dispariția totală a acestora. Teoria cea mai des acceptată este cea în care un asteroid uriaș, de 10 km diametru, ar fi lovit Pământul, provocând schimbări majore în clima și relieful planetei noastre, ceea ce ar fi condus la extincția gigantilor din acele vremuri îndepărtate, dinozaurii, care au dominat Terra timp de aproximativ 140-150 de milioane de ani, adică o întreagă eră geologică, Mezozoicul, împărțită în trei mari perioade reprezentative: Triasic, Juristic și Cretacic.

Însă cine și-ar imagina oare vreodată că motivul dispariției acelor creaturi fioroase, dinozaurii, ar putea fi... prezența omului în timpul lor și intervenția umană?!

Autoarea

Rena și Als se întorceau acasă, spre Terra, după o călătorie spațială de șapte ani. O călătorie care se dovedise, din nefericire pentru ei, inutilă.

Parcurseseră o distanță enormă, cu nava lor, „Hope” („Speranța”), spre o altă galaxie, pentru a ajunge pe o planetă pe care ei o denumiseră simbolic „Epsilon M”, a cărei prezență o semnalaseră în recente observatii astronomice, efectuate pe când încă se aflau pe Terra. Ce căutau? Evident, viață; viață în afara Terrei, a sistemului solar, a galaxiei noastre, viață pe o altă planetă.

Și o căutau pe Epsilon M, pentru că, în observațiile lor, această planetă le atrăsese în mod deosebit atenția, părând „suspectă” de a fi populată. Se înșelaseră însă amarnic! După ce ajunseseră la destinație, în zona respectivă, nu numai că nu găsiseră viață, dar nici urmă de planeta Epsilon M, sau măcar o alta asemănătoare ei. Nici planetă, nici stea, ori vreun alt corp ceresc, ci doar spațiu, vid... Deci, cum să fi găsit viață acolo, când nici măcar planeta pe care o căutau nu era... Ce să se fi întâmplat? Nu-și dădeau seama! Era însă evident că pe undeva se strecurase o greșeală, dar pe unde, habar nu aveau... Și atunci? Întrebările lor rămâneau din nou fără răspuns? Să fi fost Terra într-adevăr unică în felul ei, în tot acest Univers infinit, plin de stele și planete, miliarde și miliarde, singura locuită? Greu de crezut, greu

de acceptat... Însă dovada căutată rămânea negăsită. Dezamăgiți de rezultatul nefavorabil al expediției lor spațiale, fără a fi ajuns nicăieri, sau doar într-un loc gol, Rena și Als deciseră să se întoarcă spre Terra; drum greu, lung, anevoios... Încă șapte ani străbătuți degeaba. Contrar denumirii navei lor, „Hope”, care părea să le sugereze că, indiferent ce s-ar întâmpla, să nu-și piardă speranța, cei doi erau abătuți, iar în acel moment, foarte pesimiști. La ce bun pierduseră atâția ani? Degeaba?! Deloc interesant! Amândoi erau tineri. Plecaseră la vârsta adolescenței de pe Terra; atunci Als avusese aproape 18 ani, Rena aproape 17. Acum Als avea aproape 25, Rena aproape 24. Stătuseră atâta timp singuri, doar în interiorul navei lor, încât practic uitaseră complet cum e într-o colectivitate, cum e când te afli în mijlocul unei mulțimi, cum să comunici cu aceștia, iar între ei doi se înfiripase o stranie relație de respingere, dar în același timp de atracție reciprocă. Nici nu se iubeau, nici nu se urau unul pe altul. Pur și simplu își acceptau prezența. Se tachinau destul de des, chiar și înainte de a fi ajuns în apropierea acestui loc gol unde ar fi trebuit să se afle splendida planetă Epsilon M, dar mai ales după constatarea inexistenței acesteia.

Rena, șatenă, cu părul lung, buclat (nici drept, nici creț), cu ochii albaștri spre verzui, cu tenul catifelat, creol, se maturizase nițeluș, căpătând trăsături mai ferme, deși încă delicate. Putea fi considerată foarte frumoasă, deși Als nu avea cu cine s-o compare. Trupul ei, zvelt și suplu, cu forme feminine bine conturate, era plăcut privirii. Purta un soi de salopetă mulată pe corp, confecționată dintr-un material elastic, comod. Cât despre Als, evident, trecerea timpului adusese câteva mici modificări și-n fizionomia lui. Avea un aspect mult mai masculin, nu mai părea doar un băiețandru inocent, necopt. El era brunet, cu ochii căprui spre negru și arăta bine, deși nici Rena nu avea un model cu care să-l asemuiască. Dar, după cum își aminteau ei despre oamenii de pe Terra, totul era foarte normal în înfățișarea lor

actuală, micile schimbări survenite în cursul celor șapte ani nefiind deloc alarmante. Amândoi erau astronomi și evident, astronauți. Pe lângă asta, Rena era un medic excelent, în plus psiholog și paleontolog, deși în privința paleontologiei, se opriase undeva, la stadiul amatorismului. Nu era profesionistă în acest domeniu, doar din cauza plecării cu „Hope”. Als era inginer, matematician și fizician, iar „Hope” ieșise din mâinile lui, era deci capodopera lui. Iată-se însă nevoiți, contrar dorinței lor, să se întoarcă spre Terra... N-aveau încotro! Nu puteau întârzia într-o zonă pustie, pentru că „Hope” nu dispunea de combustibilul necesar unei călătorii dus-întors, deci nu puteau căuta planeta Epsilon M dacă aceasta nu era acolo unde trebuia să fie.

Als și Rena dădeau vina unul pe altul pentru eșecul misiunii lor, deși poate nu era vina nici unui. Un alt motiv pentru care nu puteau rămâne în căutarea presupusei planete era acela că stocul de alimente, gândit exact pentru această călătorie, s-ar fi epuizat dacă nu respectau programul inițial. La bordul navei „Hope”, pentru a-i ajuta pe cei doi, se afla un singur robot, denumit Syrinx, o altă creație a lui Als.

„Hope” făcuse, deci, cale înapoi, spre Terra.

*

Dacă pentru câteva clipe trecuseră nava pe comandă manuală, după ce se asiguraseră că totul era în ordine, Als și Rena lăsaseră din nou putere deplină pilotului automat, pentru a-i conduce acasă. Și iată începând astfel călătoria pe drumul de întoarcere... Drum parcurs fără probleme, timp de alți trei ani. Rena avea acum 27 de ani, Als – 28. Trecuseră, așadar, zece ani de călătorie interstelară iar situația începea să se schimbe; și nu în bine...

Als și Rena încercau să se odihnească, fiecare în cabina sa, când sunetul strident al alarmei îi trezi brusc. Ce anume provocase declanșarea alarmei? Niciunul nu avea habar; nu încă! În

stare de alertă, se echipară rapid în salopetele lor mulate pe corp și porniră grabnic, în fugă, spre puntea principală, la panoul de comandă.

— Ce s-a întâmplat, Als?

— Nu știu. Dormeam... M-a trezit alarma! De abia am sosit. Acum verific sistemul.

— Vreun incendiu cumva, vreo defecțiune a motoarelor, sau stricăciuni cauzate învelișului extern al navei de către radiațiile cosmice? presupuse Rena, enumerând eventualele posibilități.

— Încă n-am reușit să aflu... Dar n-avem niciun incendiu. Nici probleme cu motoarele navei. Nici învelișul extern nu e afectat, spuse Als, verificând informațiile derulate de computerul principal de bord. Se pare însă că am deviat serios de la traseul pe care trebuia să-l urmărim.

— Cum adică, am deviat? tresări Rena. S-a stricat pilotul automat? Nu ne mai îndreptăm spre Terra?

— Nu cred că mai mergem spre Terra... Cel puțin așa pare, conform indicațiilor aparaturii.

— Ce-ar fi putut provoca o asemenea deviere? întrebă Rena.

— Nava a fost pe pilot automat, deci, e posibil să se fi strecurat vreo eroare în sistem, presupuse Als.

— Vai! exclamă Rena. Și de cât timp ne vom deplasa astfel? În ce direcție?

— Încă nu știu nimic sigur.

— Încearcă să corectezi traiectoria!

— Va fi foarte dificil...

— Dificil sau nu, încearcă! repetă Rena, rotindu-și în jur privirea. Și Syrinx, ăsta, pe unde o umbra?

— Ar fi bine să-l găsești!

— Ha... pufni Rena. N-am de gând să-l caut; nava e imensă, poate fi oriunde.

— Atunci, ar fi indicat să apară cât mai curând. Și-ar putea da seama că avem nevoie de el, zise Als, apoi privi spre colega lui: Dar, până să vină robotul, ai face bine să oprești motoarele! Nu putem continua să ne deplasăm în direcție greșită. Ne-am rătăci definitiv. Și-n plus, consumăm combustibilul degeaba.

Fără a-l aproba sau dezaproba, Rena se conformă, oprind motoarele navei. Ciudat lucru însă: În loc să se oprească, „Hope” continua să înainteze; ce-i drept, lent, dar nu staționa.

— Rena, am spus să oprești motoarele! îi aminti Als.

— Nu-mi spune de două ori același lucru, zevzecule! se supără Rena. Le-am oprit deja!

— Le-ai oprit?! se miră Als, întrerupându-și pentru câteva clipe activitatea pe care și-o desfășura, pentru a privi spre Rena.

— Evident, întări ea. Ai de gând să mă și verifici?

— Nu... renunță Als, reluându-și activitatea. Nu te supăra așa de ușor; n-ai motive să te simți ofensată. Nu pricep deloc de ce nu se oprește „Hope”, de moment ce motoarele nu mai funcționează...

— E nava ta. Tu ar trebui să știi ce se petrece, îi aruncă Rena în cârcă întreaga responsabilitate.

— Nu le pot ști pe toate, protestă Als.

— Știi atât de puține... bombăni Rena.

— Poftim? nu auzi el ultimele cuvinte ale Renei.

— Nimic. Vezi-ți de treabă! rosti Rena.

În timp ce Als calcula de zor, străduindu-se să afle cu exactitate de când și cu cât deviasse nava de la traseu, pentru a corecta traiectoria, iată că apărură și robotul pe puntea principală. Într-un timp oprită și alarma.

— Syrinx... îl văzu Rena. Pe unde umbli? Nu vezi că e nevoie de tine aici?

— Mă aflu în sala motoarelor, răspunse robotul.

— De ce acolo și nu aici? Trebuia să supraveghezi zborul... îi reproșă Als, dar imediat renunță la a da vina pe robot, întrebându-l: Ai idee ce se petrece aici?

— Da... replică, surprinzător, robotul.

Rena și Als își îndreptară, ambii deodată, atenția spre Syrinx.

— Spune odată! îl îndemnă Als.

— „Hope” se află sub influența unui „black hole”, afirmă robotul.

— Cum?! se holbă la el Als, scăpând pixul din mână.

— Ce tot vorbești?! adăugă Rena, albă ca varul, înlemnind de groază doar la gândul că ar putea fi posibil ca robotul să aibă dreptate.

Evident, Als și Rena cunoșteau amândoi semnificația acestui cuvânt, „black hole”...

— Am zis că „Hope” trece prin apropierea unui „black hole”, repetă robotul. Și a intrat deja, de câțva timp, sub influența astrului.

— Imposibil! murmură șoptit Als, abia reușind să-și miște buzele, paralizate parcă, binențeles, tot de teamă.

— Și dacă Syrinx are dreptate? reuși Rena să pună această întrebare.

— Nici nu vreau să-mi închipui ce-ar fi dacă ar avea dreptate... rosti Als, îngândurat.

*

„Black hole”... În română, „gol negru” sau „gaură neagră”... Un astru a cărui existență putea fi mai curând presupusă. Un monstru întunecat printre corpurile cerești, rămășițe ale unor foști aștri gigantici, redus prin colaps gravitațional la dimensiuni nu foarte mari, dar care dezvoltă o forță de atracție gravitațională imensă. O cantitate mare de materie, de energie, compresată într-un spațiu restrâns... Dacă „Hope” se afla într-

adevăr în apropierea unui asemenea corp ceresc, n-avea nicio șansă de scăpare, era o cauză pierdută. „Golurile negre” atrăgeau spre ele alți aștri aflați în apropiere, înghițindu-i cu lăcomie, fără a-și mări forma sau dimensiunile în urma acestor acțiuni. Iar motivul pentru care se denumeau astfel era acela că apăreau ca niște pete negre, deoarece își înghițeau până și radiația propriei lumini, neputând scăpa nici aceasta, nici măcar cu impresionanta viteză de 300000 km/s.

— Syrinx... Vorbești serios? Chiar ne aflăm în apropierea unui „black hole”? Îndrăzni Rena, cu mare dificultate, să întrebe.

— Bineînțeles, continuă să susțină robotul. N-aș glumi cu așa ceva; nu e cazul...

— Nici n-ai putea glumi! Îl corectă Als.

— Așa-i, îl aprobă robotul. Nici n-aș putea, de fapt.

— Și dacă ar fi așa cum spui, unde-i așa zisul „black hole”? se îndoi Als de veridicitatea spuselor robotului.

— Nu poate fi văzut, zise robotul. Fotonii de lumină nu pot părăsi suprafața lui, nici chiar cu viteza de 300000 km/s. Cu alte cuvinte, își înghite propria lumină...

— Nu ne spune ceea ce știm deja, îl întrerupse Als, iritat. Suntem astronomi. Nu ne interesează acum definiția unei „găuri negre”, nici explicația fenomenului, deși totul e încă foarte incert... Spune-ne altceva, ce nu știm, dar care să ne și intereseze în acest moment!

— Păi... Nu știi ce nu știți, se încurcă robotul.

— De ce nu ne indică nimic aparatura de bord? sugeră Rena. De ce nu ne semnalează prezența unui asemenea astru ?

— Aparatura de bord?! replică robotul. În momentul de față, nu vă mai puteți baza pe indicațiile primite de la aparatura de bord. E complet dereglată.

— Cum?! tresări Als, întrerupându-și activitatea.

— Toate indicațiile sunt eronate, susținu robotul.

— Și atunci, devierea de la traiectorie... începu Als o idee pe care nu o continuă.

— Aceea este reală, îl completă Syrinx. Dar nu așa cum indică acum computerul. Totuși, logic, „Hope” a deviat de la traseu, în direcția „golului negru”.

— Deci, calculele mele... Le-am făcut degeaba! se tângui Als, dându-și seama de acest lucru.

— Și nici măcar nu știm care-i devierea reală, zise Rena.

— Nu, deși, până am să mă dereglez și eu din cauza apropierii de „gaura neagră”, pentru că sunt tot o mașinărie și nu pot scăpa, v-aș putea arăta cum se prezintă situația în momentul de față.

— De unde putem ști că nu ești deja dereglat? păru Als suspicios.

— Când voi fi cu adevărat dereglat, vă veți da seama, cu siguranță. Deocamdată, încă nu sunt, zise Syrinx.

Als și Rena nu aveau încotro. Erau nevoiți să-i dea crezare robotului, mai ales că toată aparatura de bord începu să deruleze cu o viteză uimitoare tot felul de informații eronate pe care nimeni nu le solicitase, în timp ce luminile se stingeau și se aprindeau într-una, clipind des, ușile automate se închideau și se deschideau... totul o luase razna.

— Asta ne lipsea! aprecie, a pagubă, Als.

— Nu mai e mult. În curând voi fi și eu afectat, îi înștiință robotul pe cei doi.

Înainte ca Syrinx să fie dereglat, Als și Rena citiră informațiile stocate în memoria lui și le notară grabnic pe foi; erau mai în siguranță decât pe computer.

— Ce se va întâmpla cu „Hope”, cu noi? întrebă Rena.

— Teoretic, nu există scăpare, rosti robotul. „Hope” va fi dezintegrată, ca și tot ceea ce se află în interiorul ei, totul va fi dematerializat, descompus instantaneu în particule elementare și reținut în interiorul „golului negru”, intrând în componența

acestuia. Vom fi asimilați! spuse robotul ultimele sale cuvinte, înainte de a începe să spună și să facă lucruri fără sens.

Syrinx se dereglase... Als și Rena se priviră uluiți. Rămăseseră singuri.

— Ce facem? Așteptăm inevitabilul? întrebă Rena, cu glas temător.

— Nu! tună Als. Orice ar fi, nu trebuie să ne dăm bătăuți. De ce să ne considerăm din start învinși, fără a încerca nimic? Nu trebuie să cedăm! Nu fără luptă!

— Als, ne confruntăm cu un „black hole”. Inamicul nostru e mult prea puternic. Și invizibil.

— Știu, rosti el. E o forță încă necunoscută, imprevizibilă, dar asta nu înseamnă că... „Hope”... Am putea scăpa, totuși...

— Cum? E imposibil să ne întoarcem, să opunem rezistență forței astrului!

— Cine a zis să ne întoarcem, sau să ne opunem? Dar nici să-i facem jocul. Putem trece dincolo.

— Să... tre... trecem? Dincolo? se bâlbâi Rena. Cum?

— Prin „black hole”, rosti Als.

— Ai înnebunit?

— Poate; dar e unica noastră șansă. În fond ce avem de pierdut? Ce altceva?

— Nu! se împotrivi Rena. Cum să trecem?

— Cu viteză maximă, drept prin mijloc.

— Dar...

— Ai altă idee mai bună? Să așteptăm să ne „înghită”? zise Als. Să ne asimileze?

— Nu. Însă nimeni și nimic n-a mai trecut până acum. Nici lumina nu scapă.

— Lumina, cu viteza ei de 300000 km/s, nu scapă, n-are nicio șansă, monstrul o reține. Dar „Hope” e o navă puternică, prinde viteze superluminice; asta-i șansa noastră!

— N-a mai încercat nimeni așa ceva, repetă Rena.

— Nu, n-a încercat. Vom fi deschizători de drumuri... Îți dai seama ce-ar însemna dacă am reuși?

— Dacă am reuși... sublinie Rena cuvântul „dacă”.

— N-am găsit Epsilon M, dar am trecut printr-un „black hole”... Asta ar compensa în totalitate eșecul misiunii, își continuă Als îngândurat ideea, fără a lua în seamă pesimismul Renei.

— E cunoscut faptul că „golurile negre” produc distorsiuni și deformări spațio-temporale. De unde știi că dacă vom trece, ne vom mai afla în aceeași dimensiune, în același spațiu, în același timp?

— Nu pot ști asta, dar măcar vom ieși. Vom vedea după aceea unde, cum, când, și dacă vom fi teferi. Spune, Rena, ce altceva am putea face?

— Nimic... zise ea, resimțind mișcarea circulară descrisă de „Hope” în ritm amețitor. Nimic altceva...

Nava se îndreptă rapid spre „gaura neagră”, de parcă s-ar fi aflat într-o imensă pâlnie invizibilă, iar forța vârtejului creat ar fi atras-o inevitabil spre scurgere.

— De unde o fi apărut „golul” ăsta? se întrebă Als, ca pentru sine.

— N-am idee... murmură Rena îngândurată. Mai întâi lipsa planetei Epsilon M, acum „golul”... Oare ce ne mai așteaptă? Ce alte surprize?

— Vom vedea... dacă vom apuca... Acum, cât încă mai avem posibilitatea, hai să pornim motoarele navei, să ne îndreptăm cu viteză maximă spre centrul găurii negre!

— Hai! îl aprobă Rena în ultimă instanță, neavând altă alternativă.

— La drum! Monstrule, venim! Păzea! amenință Als, cu un rânjel.

*